

burde henlede Opmærksomheden paa, om der ikke muligen skulde kunne træffes noget modificerede Bestemmelser med Hensyn til Betalingsfristerne, hvorved disse ikke i visse Tilfælde blev mere byrdefulde end de nuværende. Man maatte kunne sætte en Frist for en Del af Kjøbesummen til et fjernere Tidspunkt, nemlig ved Hensyntagen til den Tid, inden hvilken første Panthaver kun ordentligvis ved særlig Retsforfølgning kan komme til sin Dækning. Dette Punkt kan vistnok have Krav paa i et Udvalg at blive gjort til Gjenstand for nærmere Drøftelse.

Der er en Bestemmelse, som der efter den Forandring, der foregaar med dette Lovforslag, formentlig kan blive Trang til, men som ikke nu behøves, nemlig en Bestemmelse med Hensyn til Omkostningerne i de Tilfælde, hvor der ikke sker noget Salg. Jeg betragter det som givet, skjøndt det jo ikke er sagt, at hvis der er gjort Udlæg i en Eiendom, hvori der indstaar flere Prioriteter, og der ikke ved Auktionen bydes saa Meget, at der foruden til Dækning af disse Prioriteter ogsaa bliver Noget til Udlægshaveren, der maatte selv er en senere Prioritetshaver, saa gaar Auktionen ind. Det ligger maatte ogsaa forudsætningsvis i de Udtryk, der findes i §§ 35 og 36. I saa Fald kan ganske vist en tidligere Panthaver, hvis Forbring er forfalden, forlange, at Auktionen skal fremmes, men hvis det ikke sker, og altsaa Auktionen gaar ind, hvem skal saa bære Omkostningerne? Ja, det skal naturligvis den, der har forlangt Auktionen, thi man kan ikke paalægge Kjøberen det, naar Eiendommen ikke bliver kjøbt, og man kan naturligvis heller ikke paalægge det Offentlige dem. Men der bør, mener jeg, gives en Bestemmelse om, at Auktionsforvalteren er berettiget til eller maatte endogsaa bør af Auktionsrekviventen forlange den fornødne Sikkerhed for Omkostningerne. Nu afholder jo Auktionsrekviventen alle Omkostningerne og maa altsaa tage under Overveielse, om Chancerne ere saaledes, at han kan vente at faae Noget ved Evangsauktionen uanset de mange Behæftelser, der hvile paa Eiendommen, og han vil naturligvis ikke indlade sig derpaa, naar der er Udsigt til, at Auktionen vil medføre Tab. Men efter Lovforslaget kan det blive fristende for Enhver, der har en Forbring paa Eieren af en fast Eiendom, at gjøre Udlæg i denne og lade den stille til Auktion, hvilket saa er overladt til Auktionsforvalteren. Børnet herimod bør imidlertid være en Sikkerhedsstillelse, idet man lige saa lidt for Fremtiden som nu bør kunne fremtvinge en ørkesløs Evangsauktion. Jeg mener altsaa,

at der bør gives en saadan Bestemmelse om Sikkerhedsstillelsen.

Den ærede sidste Taler gjorde en Bemærkning med Hensyn til § 39, Bestemmelsen om, at en Pant- og Udlægshaver, forsaavidt han ikke bliver dækket helt ved Auktionssummen, kan forlange sig Eiendommen udlagt for det højeste Auktionsbud. Han gjorde Indvendinger herimod, og jeg har ogsaa nogle Indvendinger mod denne Paragraf, men de gaa i en noget anden Retning; thi jeg mener, at Paragrafen tager for Saa med. Den taler kun om enhver Pant- og Udlægshaver, som ifølge §§ 31—36 kan fordre Evangsauktionen fremmet, og handler altsaa kun om den, hvis Forbring er forfalden. Ind under Bestemmelserne i § 39 falder ikke den senere Panthaver, hvis Forbring ikke er forfalden, thi denne bringes først til at forfalde, naar der finder Hammerflag Sted; han hører saaledes ikke til dem, som kunne forlange Auktionen fremmet. Men det forekommer mig, at naar Eiendommen af 3die Panthaver bliver stillet til Auktion, og der er fuld Dækning til første, anden og tredje Panthaver og tillige et Par Tusinde Kroner til fjerde Panthaver, maa denne, uanset at hans Forbring ikke er forfalden — den forfalder først ved Salget — ligesaa godt som tredje Panthaver kunne, hvis han ikke bliver fuldt dækket, forlange sig Eiendommen udlagt for det højeste Bud. Jeg kan ikke se, at Spørgsmaalet om forfalden eller ikke forfalden kan spille den Rolle, at han skal være nødt til at gjøre Overbud og faae Hammerflag. Søvrigt samstemmer jeg med den ærede sidste Taler i den Tanke, der ligger til Grund for hans Indvendinger; men for at disse skulle ske Fjndest, er det ikke nødvendigt at forlange, at Udlægshaveren skal tage Hammerflag, naar han ikke faar Dækning; jeg tror, ligesom det ærede Medlem, at det kan virke lammende for Auktionen, naar der er en Panthaver tilstede, som ved ethvert Bud, der kommer, kan sige: Kommer der ikke højere Bud, vil jeg have Eiendommen udlagt. Derimod er det ganske naturligt at forlange, og det er vist egentlig ogsaa det, der sker i Pragis, at den vedkommende Pantshaver skal gjøre et Overbud, byde 10, 20 eller 50 Kr. mere, efter hvad man nu har sat som laveste Bud; jeg vil derfor finde det rigtigt, om man forlangte dette, men ingenlunde at han skal tage Hammerflag og i Forbindelse dermed Auktionsstjode. Det forekommer mig altsaa, at Paragrafens Bestemmelser burde udvides saaledes, at enhver Panthaver eller Udlægshaver, som ikke har erholdt fuld Dækning ved Budene, men dog delvis Dækning, og bliver Spjstbydende, kan